U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové, soudkyň JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **K. I.**, zastoupená Mgr. Evou Kantoříkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Šumavská 35, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 936/3, poštovní přihrádka 21/OAM, 170 34, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 10. 2010, č. j. 61 Az 88/2008 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatelka se kasační stížností domáhá, aby byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2008, č. j. OAM-766/VL-07-08-2008; tímto bylo rozhodnuto o tom, že se stěžovatelce podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že žije již déle než osm let ve společné domácnosti s panem A. B., za kterého je ode dne 24. 6. 2008 provdána. V období prezidentských voleb v Bělorusku v roce 2006 se manžel stěžovatelky aktivně podílel na činnosti Sociálnědemokratické strany (Hramada), pomáhal této straně v předvolební kampani a v době voleb byl za tuto stranu přítomen volbám jako pozorovatel. Při těchto volbách si všiml určitých nesrovnalostí, na které upozorňoval, a byl proto napaden neznámými muži, kteří ho surově zbili, zastrašovali jej a vyhrožovali mu. Následně mu bylo opakovaně telefonicky vyhrožováno fyzickou likvidací. Zastrašování a násilné praktiky vůči členům opoziční strany byly v období prezidentských voleb poměrně běžné.

Manžel stěžovatelky z tohoto důvodu opustil v květnu 2006 Bělorusko a požádal v České republice o udělení azylu, který mu byl udělen.

Po odjezdu manžela z Běloruska byla i stěžovatelka kontaktována lidmi, kteří napadli jejího manžela, bylo jí z jejich strany vyhrožováno. Tyto osoby vyžadovaly návrat jejího manžela a stažení trestního oznámení, které kvůli svému napadení ještě před odjezdem z Běloruska podal. Stěžovatelka se také domnívá, že jí byl po odjezdu jejího manžela do ČR odposloucháván telefon a tímto způsobem pravděpodobně zjistily státní orgány, že její manžel požádal v ČR o udělení politického azylu. Státní orgány vůči stěžovatelce uplatňovaly velmi tvrdý úřední postup, který považuje za šikanu a který zcela určitě souvisel s činností jejího manžela po podaném trestním oznámení.

Po odjezdu manžela z Běloruska bylo ze strany státních orgánů kontrolováno podnikání stěžovatelky (stěžovatelka měla malý stánek s cukrovinkami). Kvůli drobnému nedostatku byla stěžovatelce odňata podnikatelská licence a byla jí uložena velmi vysoká pokuta, kterou nemohla zaplatit. K vymožení této pokuty byla okamžitě nařízena exekuce, takže přišla o svůj veškerý majetek. Stěžovatelka je přesvědčena o tom, že tento velmi tvrdý a neobvyklý postup vůči její osobě byl vyvolán toliko aktivitami jejího manžela a ze strany státních orgánů se jednalo o šikanu vůči její osobě.

Z důvodu opakovaných výhrůžek ze strany neznámých osob a šikanózního přístupu ze strany státních orgánů odjela stěžovatelka z Běloruska dne 16. 10. 2006, aby následovala svého manžela (v té době přítele). Dne 22. 10. 2006 si v ČR podala žádost o udělení azylu, tento jí nebyl udělen. Dne 24. 6. 2008 uzavřela na území ČR manželství se svým manželem panem A. B. a dne 24. 10. 2008 podala z tohoto důvodu novou žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Stěžovatelka se obává pronásledování podle ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu jednak z důvodu politických a také z důvodu příslušnosti k sociální skupině „osob s připsanými rysy“.

K politickému pronásledování uvádí, že sama sice nebyla politicky aktivní, ale byla spojována s politickou činností svého manžela. Po jeho odchodu z Běloruska jí bylo vyhrožováno stejnými osobami, které fyzicky napadly jejího manžela, pravděpodobně jí byly odposlouchávány telefony, státní orgány uplatňovaly vůči ní šikanózní přístup ve věci jejího podnikání. Cílem zastrašování byl návrat manžela a stažení trestního oznámení za napadení manžela stěžovatelky. Stěžovatelka je přesvědčena, že tyto neznámé osoby jednaly instruovány vládním režimem v Bělorusku, a vzhledem k této situaci se obávala, že státní orgány jí neposkytnou dostatečnou ochranu. Rovněž měla strach z jejich výhrůžek.

V nedemokratických totalitních režimech je poměrně běžné, že vládní moc připisuje opoziční názory jednoho člena rodiny i zbývajícím členům rodiny, zejména partnerům politicky aktivní osoby, kteří pak bývají státní mocí posuzovány jako osoby nedůvěryhodné, nežádoucí, činné proti režimu a tyto osoby bývají z tohoto důvodu režimem sledovány, šikanovány a pronásledovány. K tomu, aby bylo stanoveno, že je někdo pronásledován podle článku 10 odst. 2. Směrnice Rady 2004/83/ES (kvalifikační směrnice), není důležité, zda má žadatel skutečné rysy, které vedou k pronásledování, stačí,

že jsou mu připisovány. Z uvedeného je zřejmé, že je režimem považována za osobu mající podobné politické názory, jako její manžel, proto má oprávněný důvod obávat se pronásledování.

Stěžovatelka rovněž poukazuje na články 80-86 Příručky k postupů pro určování právního postavení uprchlíků, zejména čl. 82, podle kterého žadatel nemusí své názory projevit, stačí, když se stal předmětem pozornosti úřadů.

Správní orgán má v řízeni o udělení mezinárodní ochrany povinnost zjistit skutečnosti, které mohou naznačovat její pronásledování. Stěžovatelka považuje za absurdní a nepochopitelnou skutečnost, že tyto rysy byly shledány u jejího manžela a nebyly shledány u ní samotné, přestože byla vystavena vyhrožování ze strany týchž osob a ze stejných důvodů, pouze nedošlo k jejímu fyzickému napadení.Domnívá se také, že soud nezohlednil skutečnost, že správní orgán porušil zásadu rozhodovat ve stejných případech stejně, jak je uvedena v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. V jejím případě, skutkově obdobném případu jejího manžela, rozhodl správní orgán odlišně, aniž by dostatečně odůvodnil skutkový rozdíl, jež ho vedl k neudělení azylu v jejím případě.

Stěžovatelka si vědoma, že podle ustanovení § 13 se azyl za účelem sloučení rodiny udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, kdy tímto rodinným příslušníkem se rozumí manžel azylanta, pokud manželství trvalo před udělením azylu azylantovi. Stěžovatelka uzavřela manželství se svým manželem až dne 24. 6. 2008, tedy poté, kdy již byl jejímu manželovi udělen azyl. Se svým manželem žije však již v současné době 8 let. V Bělorusku žili ve společné domácnosti přibližně 4 roky, v ČR žije se svým manželem od doby, kdy mu byl udělen azyl, také ve společné domácnosti. Stěžovatelka se domnívá, že předmětné zákonné ustanovení je nutno vykládat ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která zakotvuje právo na ochranu rodinného života tak, že je možno je aplikovat i na situaci, kdy manželství bylo uzavřeno až po udělení azylu azylantovi, avšak před uzavřením manželství zde prokazatelně existovalo dlouhodobé soužití manželů jako druha a družky. Dle názoru stěžovatelky se v tomto případě jedná o přílišný formalismus při výkladu právní normy, kdy právní předpis byl krajským soudem interpretován natolik extrémním způsobem, že tato interpretace zasahuje do ústavně zaručených práv stěžovatelky na spravedlivý proces a ochranu soukromého a rodinného života.

Stěžovatelka se domnívá, že splňuje přinejmenším podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu, neboť se podle ustanovení § 14a doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude- li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem ..., by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem... Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.

Stěžovatelka má z výše uvedených důvodů, kdy je režimem považována za osobu s připsanými rysy, odůvodněné obavy z nelidského a ponižujícího zacházení. V Bělorusku byl přijat zákon o trestní odpovědnosti za diskreditaci republiky, kam je zařazen i pokus o

získání azylu v jiné zemi, kdy trestní sazba za tento čin činí až dva roky odnětí svobody. Dle informací stěžovatelky již státní orgány vědí o tom, že si požádala v ČR o udělení azylu a je tedy pravděpodobné, že v případě návratu do Běloruska by byla pro tento trestný čin odsouzena. Správní orgán vyšel ve svém rozhodnutí ze zprávy zastupitelského úřadu ČR, kterému není známo, že by za tento trestný čin byli neúspěšní navrátivší se žadatelé o azyl v Bělorusku trestáni. Stěžovatelka se domnívá, že tento závěr vyplývá ze dvou skutečností, v prvé řadě se neúspěšní žadatelé o azyl snaží tuto skutečnost před běloruskými orgány státní moci tajit a v druhé řadě je pravděpodobné, že zastupitelský úřad nemá v tomto ohledu dostatečné informace, neboť čerpá pouze z informací zveřejňovaných v běloruském tisku, který je kontrolován běloruskou státní mocí. Stěžovatelka je přesvědčena, že v jejím případě je situace vážnější v tom, že státní orgány vědí, že podala žádost o udělení mezinárodní ochrany a stejně tak vědí, že tuto žádost podal i její manžel a tomuto byl azyl udělen.

Stěžovatelka se domnívá, že kasační stížnost podstatným způsobem přesahuje její vlastni zájmy, a to zejména s ohledem na aplikaci čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod při posuzování dlouhodobých vztahů, které plní stejnou společenskou funkci jako manželství, avšak manželství je uzavřeno až po vstupu na území ČR. Stěžovatelka se dále domnívá, že tato kasační stížnost podstatným způsobem přesahuje její vlastni zájmy při posuzování otázky pronásledování osob s připsanými rysy.

Z tohoto důvodu žádá Nejvyšší správní soud, aby rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť své správní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany i rozsudek soudu považuje za vydané v souladu s právními předpisy, a důvody, o něž stěžovatelka opírá svoji kasační stížnost, nemohou toto rozhodnutí ve věcí mezinárodní ochrany zpochybnit. I pro řízení o kasační stížnosti správní orgán plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi, které během správního řízení stěžovatelka učinila, a na vydaná správní a soudní rozhodnutí. Správní orgán setrvává na tom, že náležitě zjistil skutkový stav věci, na základě kterého pak žádost stěžovatelky posoudil. Vyšel ze stěžovatelčiných výpovědí, v těchto však naplnění v ustanovení § 12 vytčených důvodů pro poskytnutí azylu či doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu neshledal. Pokud jde o bližší hodnocení stěžovatelkou uváděných důvodů správní orgán odkazuje na podrobné zdůvodnění v jím vydaném správním rozhodnutí. V této souvislosti podotýká, že stěžovatelkou uvedené důvody byly již jednou posuzovány v rámci předchozího řízení a nebyly shledány ani správním orgánem ani i v rámci soudního přezkumu správními soudy za relevantní pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Toto řízení je řízením opakovaným a sama stěžovatelka potvrdila, že jí nyní uváděné důvody jsou totožné s důvody předchozími. Novým důvodem je jen uzavření sňatku se svým přítelem, jemuž byl udělen v ČR azyl. Skutečnost, že uzavřela manželství s azylantem však není v tomto konkrétním případě důvodem pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle ustanovení § 13 zákona o azylu, neboť nebyl naplněn zákonný předpoklad, a to trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Ve svém rozhodnutí se správní orgán také obšírně zabýval hodnocením obav stěžovatelky v případě návratu do země původu a dospěl k závěru, že jmenované nehrozí v případě návratu vážná újma ve

smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu; takovou vážnou újmou není ani okolnost, že v ČR podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, neboť neúspěšným žadatelům v případě návratu nehrozí žádný postih. V závěrech a postupu správního orgánu neshledal nezákonnost či vady řízení ani soud v rámci žalobního řízení, kdy pečlivě a podrobně vyhodnotil důvody, které stěžovatelka uvedla v podané žalobě a které se shodují í s námitkami uplatněnými v rámci podané kasační stížnosti. V podrobnostech správní orgán odkazuje na odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku soudu, s nimž se zcela ztotožňuje.

Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatelka podle obsahu kasační stížnosti podřadila svou kasační stížnost pod čtvrtý důvod přijatelnosti – zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do jejího

hmotněprávního postavení, přičemž se opírá patrně o bod b) čtvrtého důvodu přijatelnosti – že krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva (jelikož není tvrzeno, že by krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu). Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje a neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46, www.nssoud.cz).

Především k povinnosti tvrdit azylově relevantní důvody, kterou stěžovatelka v projednávané věci nenaplnila, se soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59 (publ. www.nssoud.cz), v němž kasační soud konstatoval, že z žádného ustanovení zákona o azylu nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikala povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné, a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost tvrzení má zvláště v řízení ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze stěžovatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Stejně tak v řízení před správním soudem nelze bez jednoznačného a určitého zpochybnění závěrů správního orgánu ze strany soudu dovodit okolnosti týkající se osobního příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v zemi jeho původu. Z dikce ustanovení § 12 a násl. zákona o azylu je zřejmé, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v příslušných ustanoveních uvedené. Na tomto místě je třeba zdůraznit logiku řízení o žádosti o udělení azylu, které je provázeno zásadou aktivity žadatele o azyl. Stěžovatelkou opakovaně uvedené skutečnosti, které by podle jejího názoru měly zakládat důvodnost udělení azylu pro pronásledování dle ustanovení § 12 zákona o azylu, podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu nenaplňují.

Udělení azylu rodinnému příslušníku azylanta podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona o azylu, je možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení azylu osobě, která je rodinným příslušníkem žadatele o azyl. V daném případě nejsou naplněny zákonné podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu; Nejvyšší správní soud se zcela shoduje s právním hodnocením, k němuž v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl krajský soud.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že doplňkovou ochranu je možné přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, existuje-li důvodná obava,

že by mu po návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky). Povinností správního orgánu i soudu je zabývat se možnou existencí těchto důvodů v případě jakéhokoli procesního režimu rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 Azs 96/2006 - 80, dostupný na www.nssoud.cz).

Důvody pro udělení doplňkové ochrany stěžovatelka spatřuje v možném trestním stíhání a uvěznění za diskreditaci Běloruska. Vyhodnocení *nebezpečí vážné újmy* představuje aplikaci typického neurčitého právního pojmu a jeho naplnění závisí vždy na úvaze správního orgánu, který vychází ze skutkových okolností konkrétního případu, z informací o zemi původu žadatele, a dále především z věrohodnosti tvrzení předložených žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Je nepochybné, že intenzita nebezpečí vážné újmy (zde mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání) musí vykazovat určitou intenzitu. To platí i o riziku, že k této vážné újmě dojde (obdobně viz rozsudky ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 69/2008 - 79, či ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Azs 175/2007 - 49, oba dostupné na www.nssoud.cz). Pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který stanoví zákaz mučení a nelidského či ponižujícího trestání nebo zacházení [srov. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu]. Aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj čl. 3 citované úmluvy, musí ponížení a pokoření, které tento trest provázejí, dosáhnout mimořádné úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Správní orgán se problémem, zda stěžovateli v případě návratu do vlasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, zabýval a dospěl k závěru, že nikoli. Na základě rozboru dostupných informací a pramenů založených ve správním spise žalovaný zhodnotil, že nebezpečí vážné újmy v případě návratu stěžovatele do vlasti může vyloučit s ohledem na to, že není znám případ uvěznění občana Běloruska v jeho vlasti, žádal-li o azyl v zahraničí, a pominuly tak okolnosti, jež vedly žalovaného k udělení doplňkové ochrany. Tento závěr (aprobovaný krajským soudem) odpovídá judikaturou dovozenému standardu důkazního břemene. Nejvyšší správní soud již v minulosti akceptoval test *reálného nebezpečí* pro zkoumání *důvodnosti* obav, že cizinec utrpí *vážnou újmu.* V rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82 (dostupném na www.nssoud.cz) konstatoval, že *„povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu* (...) *je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí", že bude takovému zacházení vystaven."* V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud své úvahy rozvedl v tomto směru, že *„reálným nebezpečím" (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí") nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situaci stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho".* Krajský soud se otázkou hrozícího nebezpečí, kterému by byla stěžovatelka v případě návratu vystavena, zabýval a jeho závěry jsou souladné s judikaturou zdejšího soudu.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti, přitom nutno konstatovat, že krajský soud nijak nepochybil při

výkladu hmotného či procesního práva. Za této situace Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v návaznosti na ustanovení § 120 s. ř. s., podle ustanovení § 60 odst. 3, podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. února 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu